

Decyzja będąca przedmiotem postępowania przed izbą odwoławczą:

Odmowa rejestracji przez eksperta.

Decyzja izby odwoławczej:

Odrzucenie odwołania.

Podstawy odwołania:

Zdaniem skarżącej, wykazała ona, że forma zapalniczki, o której rejestrację w charakterze znaku towarowego wniosowała, jest szeroko rozpoznawana przez konsumentów jako jej przynależąca.

Zdaniem skarżącej, udowodniła ona, że forma zapalniczki BIC nabrała charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 rozporządzenia 40/94/WE.

dzieniem o wyłączeniu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw.

Strona skarżąca sprzeciwia się decyzji Komisji. Podnosi ona, że decyzja powinna zostać unieważniona ze względu na to, że nie jest ona dostatecznie uzasadniona zgodnie z wymaganiami art. 253 Traktatu WE. Zdaniem strony skarżącej, w decyzji tej Komisja sama przyznaje, że nie dysponuje konkretnymi danymi dotyczącymi przedsiębiorstw, które pełnoprawnie skorzystały z uprawnień przyznanych im w ramach programu przewidzianego w art. 44 septies Code Général des Impôts.

Ponadto strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Zdaniem strony skarżącej, Komisja nie wzięła bowiem pod uwagę faktu, iż pomoc w formie ulgi podatkowej dla przedsiębiorstw tworzonych w celu przejścia podmiotów przeżywających trudności spowodowała, że oferowały one wyższą cenę za majątek przejmowanych podmiotów, niż gdyby tej pomocy nie było. Na skutek tego całość lub część pomocy została przekazana, poprzez podwyższenie cen zakupu tego majątku, wierzycielom przedsiębiorstw w celu ich zaspokojenia, a w związku z tym podmioty przejmujące nie mogą być uważane za rzeczywistych beneficjentów całości pomocy. Zwrot pomocy uzyskanej przez podmioty przejmujące nie jest środkiem koniecznym do przywrócenia warunków konkurencji przed przyznaniem pomocy, a jedynie postawiły je w sytuacji mniej korzystnej, niż ta, w której znalazłyby się w przypadku braku jakiegokolwiek pomocy, a zatem byłby on niezgodny z zasadą poszanowania konkurencji i z zasadą proporcjonalności.

(¹) Prawdopodobnie: R 469/2003-4.

Skarga wniesiona dnia 7 lipca 2004 r. przez Brandt Industries przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-273/04)

(2004/C 251/42)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 7 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez spółkę Brandt Industries, z siedzibą w Rueil-Malmaison (Francja), reprezentowaną przez Nielsa Dejeana i Christophe'a Delrieugo, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie programu pomocowego stosowanego we Francji do przejść przedsiębiorstw przeżywających trudności, ze względu na brak dostatecznego uzasadnienia w rozumieniu art. 253 Traktatu WE oraz ze względu na naruszenie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (¹) z dnia 22 marca 1999 r.;
- zasądzenie kosztów postępowania od Komisji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 16 grudnia 2003 r. Komisja Europejska uznała, że program pomocowy, przewidziany w art. 44 septies francuskiego Code Général des Impôts (kodeks podatkowy) ustanawia pomoc państwa niezgodną z zasadami wspólnego rynku, z zastrzeżeniem pomocy de minimis oraz pomocy zgodnej w wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej lub też z rozporząd-

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 z 22.03.1999 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88] Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Jabones Pardo S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-278/04)

(2004/C 251/43)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) wniesiona przez Jabones Pardo S.A., z siedzibą w Madrycie, reprezentowaną przez José Enrique Astiza Suáreza, adwokata przy Ilustre Colegio de Madrid (madryckiej izbie adwokackiej).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie rozstrzygnięć dotyczących podobieństwa znaków i produktów, w celu uznania sprzeciwu za dopuszczalny i odrzucenia zgłoszenia dla towarów z klasy 3 i 5 oraz

— uchylenie decyzji, w celu przeprowadzenia nowego, poprawnego porównania znaków i produktów, które są tymi znakami oznaczone, biorąc pod uwagę skrajne podobieństwo w wyglądzie i brzmieniu pomiędzy „YUPI” i „YUKI”, jak również to, że oznaczane są nimi produkty identyczne lub prawie identyczne.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: QUIMI ROMAR S.L.
Przedmiotowy wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „YUKI” – Zgłoszenie nr 1.353.515, dla towarów z klasy 3, 5 i 28.

Właściciel znaku towarowego lub znaku/oznaczenia, powołanego w sprzeciwie: Strona skarżąca.

Znak towarowy lub znak/oznaczenie, powołane w sprzeciwie: Hiszpański słowny znak towarowy „YUPI” (nr 246.715) dla towarów z klasy 3 (wszelkiego rodzaju środki perfumeryjne, produkty z wosku, olejki eteryczne i środki do czyszczenia zębów).

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do produktów, przeciwko którym był on skierowany („mydła, środki perfumeryjne, olejki eteryczne, kosmetyki, płyny do pielęgnacji włosów, środki do czyszczenia zębów” (klasa 3) oraz „produkty farmaceutyczne i środki sanitarne” (klasa 5)).

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnić odwołanie wniesione przez zgłaszającego znak towarowy i uchylić zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim uwzględnia ona sprzeciw w odniesieniu do „mydeł, środków perfumeryjnych, olejków eterycznych, kosmetyków, płynów do pielęgnacji włosów, środków do czyszczenia zębów” (klasa 3) oraz „produktów farmaceutycznych i środków sanitarnych” (klasa 5) i oddalenie odwołania strony skarżącej, wniesione w sprzeciwie.

Podniesione zarzuty: Błędna interpretacja art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Europejskich wniesiona przez Republikę Włoską reprezentowaną przez Gianniego De Bellisa, avvocato dello Stato.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004) 1706 z dnia 24 kwietnia 2004 r. wykluczającej z zakresu finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części, w której
- dokonano szczegółowej korekty na kwotę 19.058.682 euro w zakresie „Rozwój obszarów wiejskich – Działanie b. „Podejmowanie działalności przez młodych rolników” Planu rozwoju obszarów wiejskich w Regionie Toskanii”,
- dokonano zryczałtowanej korekty na poziomie 2 % na kwotę 2.758.501 euro w odniesieniu do dostarczania pomocy żywnościowej ubogim,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wydatki wykluczone z finansowania wspólnotowego mocą zaskarżonej decyzji dotyczą, w odniesieniu do skarżącej, działania „podejmowanie działalności przez młodych rolników”, przewidzianego w dokumencie dotyczącym planowania rozwoju obszarów wiejskich w Regionie Toskanii, zatwierdzonym decyzją C(2000) 2510 z dnia 7 września 2000 r., jak również zryczałtowanej korekty na poziomie 2 % zastosowanej w odniesieniu do dostarczania pomocy żywnościowej ubogim, która, zdaniem Komisji, nie jest poddana systemowi kontroli dającemu wystarczające zabezpieczenie.

Na poparcie swoich twierdzeń, skarżąca powołuje się na poniższe:

- w zakresie działania „podejmowanie działalności przez młodych rolników” wskazuje na naruszenie przepisów art. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 729/70⁽¹⁾, przepisów art. 35 i 37 rozporządzenia (CE) nr 1750/99⁽²⁾, przepisu art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95⁽³⁾ oraz reguł dotyczących stosowania korekt finansowych;
- w zakresie dostarczania pomocy żywnościowej ubogim, wskazuje na naruszenie przepisów art. 2 i 3 wymienionego wyżej rozporządzenia (WE) nr 729/70.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1750/1999 z dnia 23 lipca 1999 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 23 lipca 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 214, z 13.8.1999, str. 31).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-282/04)

(2004/C 251/44)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot